

Det dufter lysegrønt af græs

Waldemar Åhlén

1. Det dufter lysegrønt af græs
i grøft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næs
og reder urtesenge.
Guds sol går ind
i krop og sind,
forkynder, at nu kommer
en varm og lys skærsommer.

2. Hør fugletungers tusindfyrd
fra morgen og til aften!
De kappes om at give lyd,
der priser skaberkraften.
Hvert kim og kryb
i jordens dyb
en livsfryd i sig mærker
så høj som himlens lærker.

3. Se, blomsterflorets farvepragt
gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt
misundeligt må blegne!
Alt smukt, vi ved,
al kærlighed,
den mindste fugl og lilje
er, Gud, din skabervilje.

4. Ja, du gør alting nyt på jord,
en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit Ord
af kærlighedens gåde.
Alt kød må dø,
hver blomst blir hø.
Når vissentørt står floret,
da blomstrer evigt Ordet.

D

Ja, Je - sus Kri - stus er det Ord, der ska - ber liv af dø - de, så

5

D

ny - bli'r him - mel, nybli'r jord, en ver - dengrøn af grø - de. Kom, Je - sus, snart, og

D

gørdet klart: den mor - gen-stund du kom-mer, da gryren e - vig som - mer.

gørdet klart: den mor - gen-stund du kom-mer, da gryren e - vig som - mer.